

Njemačka avantura

Kakav veličanstven dio dana, a u 30 svojih godina sam 99 posto zora prespavala. Opet ta udobnost modernog života koja mi uzima jednostavan užitak dočekivanja sunca i topljine

Četiri ujutro. Hladno je i tresem se, ali sve što imam za odjenuti već je na meni. Na utrci smo sad točno dvadeset i četiri sata. To je taj trenutak prije zore o kojem su mi pričali. Par crnih sati u kojima čovjek ili biva slomljen ili izlazi jači nego ikad. Gledam ljude zamotane u astrofolije kako na tranziciji skupljaju snagu i možda koju minutu sna prije nego krenu dalje. Nitko od nas nije očekivao ovako hladno jutro s obzirom na jučerašnju vrućinu. Da me Igor nije natjerao da u ruksak ubacim barem jedne duge tajice ovdje bih sad stajala u kratkima. Svi četvero omotavamo astrofolije oko trupa ispod jakni, navlačimo rukavice, kape, kacige i lampe, pa se biciklima otiskujemo prema nemilosrdnoj proljetnoj zori. Ona će i tako doći, a ja je ne želim poraženo dočekati smrznuta na klupici. Idemo dalje!

Postoje sportovi s jednostavnom opremom, postoje sportovi s kompliciranom opremom i postoje pustolovne utrke. Bicikl i sav alat koji uz njega ide, tenisice, kaciga, odjeća za vruće vrijeme, odjeća za hladnu noć, rezervna odjeća, prva pomoć, čeonna lampa, lampa za bicikl, rezervne baterije za sve lampe, krema za stopala, zviždaljka, kompas, najmanje dvije litre vode, hrana za trideset i dva sata, pa sve to puta četiri. Sparkirali smo se u kampu u

malom gradiću Thale u zapadnoj Njemačkoj i stvari su posvuda oko nas. Srećom, nismo jedini, pa slučajni gosti s čuđenjem gledaju količinu sitnica koje na travnjaku okružuju šator svakog pustolovca. Zadnja provjera bicikala, učvršćivanje lampi, držača za karte, raspodjela energetskih pločica, pa krećemo na tehnički sastanak s organizatorom. Na ovu su nam se pustolovinu pridružila još dva člana, vrlo dobar orijentacionist Tomislav koji će biti od velike pomoći Igoru te Lacko, naša pedesetogodišnja pustolovna maskota. Tko je Lacka jednom upoznao nije ostao ravnodušan, tko nije, nadam se da jednom bude. Nema smisla opisivati količinu kreativnih ludosti koje je dosad osmislio i u kojima je sudjelovao. Sukladno tome, na utrku od 300 kilometara smo ga pozvali dva dana prije kao zamjenu, što je on objeručke prihvatio. Lacko je ujedno i naš partner u organizaciji pustolovne utrke ARC koju pripremamo za rujan na domaćem terenu, pa smo ovo zamislili kao team building u našem stilu.

Grad spava

Grad spava, a stotinjak ljudi s blještavim lampama i punim ruksacima okuplja se na startu. Igoru je ovo već tko zna koja višednevna trka, no za nas je troje teren nepoznat. Ne želim gnjaviti s detaljima koliko smo kilometara prebiciklirali, pretrčali i preveslali i iskreno se svega točno niti ne sjećam, ali emocije i razmišljanja koja sam u određenom trenutku imala ostala su čvrsta. Prva je zora došla brzo dok smo se kretali idiličnim zelenim brežuljcima i nježne nijanse neba dale su nam energiju da pojačamo tempo. Kakav veličanstven

dio dana, a u 30 svojih godina sam 99 posto zora prespavala. Opet ta udobnost modernog života koja mi uzima jednostavan užitak dočekivanja sunca i topljine. Možda je i to dio odgovora zašto volim pustolovke. Ne, nije mi gušt toliko se umarati, samo je nužno potrebno da ispunim neke od svojih prirodnih ljudskih potreba. Ulazimo u park prirode gdje nas ljudi pozdravljaju s "Morgen!", pa zbunjeno gledam na sat. Čini mi se da je jutro bilo jako davno, ali eto još nije ni podne. Percepcija vremena već je nestala i zapravo mi je nebitna. Ono što mi je važno je koliko je jako sunce, postoji li u blizini neki hladan izvor vode i hoćemo li na sljedeću tranziciju stići prije mraka. Brojni šumski putići, jezera, padine lokalnih skijališta pod proljetnim cvijećem, razgovori o svemu i svačemu i prije mraka stižemo do jezera na kanu-dionicu. Po jedan bicikl vezemo na svaki kanu, pa se teškim zaveslajima krećemo na drugu stranu jezera. Igor je ovu aktivnost iskoristio za svoje mikro faze spavanja i tijekom veslanja zaspao par puta. On je jedan od tih koji može zaspasti u pokretu i nastaviti aktivnost bez da itko primijeti pa čak i na biciklu. To je ujedno i razlog zašto ja vozim auto noću.

Priljavi i raspričani

Sakriveni među gorama sunce nam se skriva brže nego smo očekivali i ostajemo mokri s nagovještajem koliko će noć biti hladna. Naručujemo četiri porcije krumpira u obližnjem restoranu dok stavljamo na sebe suhe stvari, pa se biciklima otiskujemo u noć. Sjedalo od bicikla je najbliže krevetetu što ćemo ovu noć iskusiti i do ranih smo se jutarnjih sati držali do-

Postoje sportovi s jednostavnom opremom, postoje sportovi s kompliciranom opremom i postoje pustolovne utrke. Bicikl i sav alat koji uz njega ide, tenisice, kaciga, odjeća za vruće vrijeme, odjeća za hladnu noć, rezervna odjeća, prva pomoć, čeonna lampa, lampa za bicikl, rezervne baterije za sve lampe, krema za stopala, zviždaljka, kompas, najmanje dvije litre vode, hrana za trideset i dva sata, pa sve to puta četiri

bro, a onda se umor udružio s hladnoćom i glava je počela smišljati razloge zašto ovo nije bila dobra ideja. Sve što nam je trebalo je par minuta na toplom, čemu smo se nadali na sljedećoj tranziciji, a tamo nas je dočekala samo mala vatra i opipljiv umor ostalih ekipa. Smrznuti, umorni i niskog morala odlučujemo nešto pojesti i krenuti dalje. U ovom stanju laganog polusna vrijeme prolazi brzo, pa prve zrake sunca uskoro nagovještaju da ćemo uspjeti. Nikad zahvalniji za tračak sunca, skidamo sa sebe astrofolije i kroz mahovinašte putove krećemo prema cilju. Bez obzira što nismo spavali ni minute, tijelo nam se budi sa suncem i osjećamo se kao novi. Možda smiješno zvuči, ali kad znaš da do kraja utrke ima samo šest sati čini ti se da si jednom nogom već u cilju. Uspjeli smo! I ne samo da smo uspjeli, nego nije bilo ni tako teško kako biste mislili vi, a do jučer i ja. Priljavi i raspričani o dojmovima vraćamo se u kamp kao da nismo upravo dan i pol jurili naokolo. U trenutak sam čak i pomislila kako svježije svaki od nas izgleda i funkcionira, ali onda sam malo bolje poslušala razgovor njih trojice i shvatila da je reakcija odgovora i razumijevanje pitanja slično kao kod konkretno pijanih ljudi. Na moje pitanje kako se osjećaju, svaki je potvrdio da je super, a onda u sekundi utonuo u tvrdi san, jedan na livadi, drugi naslonjen na kamper, a treći s polupojedenim sendvičem u ruci. Bacim pogled na ostatak kampa i zabavan prizor natjecatelja pozaspalih u svim pozama, a onda se u sekundi isključujem i ja. Lijepo je bilo ući u cilj, ali proživjeti ovu pustolovinu i zbliziti se ostatkom ekipe daleko je ljepše.